

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 4C/18/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7812200885
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Farkašovská
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2021:7812200885.15

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava sudkyňou JUDr. Ivetou Farkašovskou, v spore žalobcov 1/ R. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom Š. XX, XXX XX E. a 2/ M. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom Š. XX, XXX XX E., zast. JUDr. Vladislav Sisák, advokát, Skladná 14, 040 01 Košice proti žalovanému Slovenská republika - Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR, Námestie slobody 6, 810 05 Bratislava, zast. Advokátska kancelária Ružička & Partners s.r.o., Vysoká 2/B, 811 06 Bratislava, za účasti intervenienta Mesto Rožňava, Mestský úrad, Šafárikova 29, 048 01 Rožňava, zast. JUDr. Martina Vnenčáková, Čučmianska dlhá 7, 048 01 Rožňava, o náhradu škody vo výške 1.075.917,10 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. **P r i z n á v a** žalovanému náhradu trov konania proti žalobcom v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

III. **P r i z n á v a** intervenientovi náhradu trov konania proti žalobcom v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobcovia žalobou podanou na súd dňa 31. 01. 2012 žiadali, aby súd rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom náhradu škody v podobe ušlého zisku vo výške 1.075 917,10 Eur za obdobie od 01. 07. 2006 do 12. 01. 2011 a to spolu s príslušenstvom v podobe zákonného úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1.075 917,10 Eur za obdobie od 01. 07. 2006 do zaplataenia a nahradiť im trovy konania. V žalobe uviedli, že dňa 02. 02. 2005 vydalo Mesto Rožňava ako miestne príslušný stavebný úrad (ďalej "stavený úrad") stavebné povolenie č. XXXX/XXXX-XX, ktorým bola povolená stavba - "Oprava budovy na Š. XX X. E. (ďalej aj "stavba 1") a to na základe žiadosti M. M. R. R. M.. Stavba, na ktorej sa predmetná oprava vykonala stojí na pozemkoch parc.č. KN XXX/X, X, X v k. ú. E.. Toto stavebné povolenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 25. 02. 2005. Rozhodnutím Mesta Rožňava č. XXXX/XXXX-XX z 30. 12. 2005, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30. 01. 2006 bola povolená zmena predmetnej stavby pred jej dokončením. Kolaudačným rozhodnutím č. XXXX/XXXX/XXXX-XX vydaným mestom E. dňa 16. 02. 2006 a právoplatným 17. 02. 2006 bolo povolené užívanie časti predmetnej stavby - reštaurácie a plynovej kotolne na prízemí na pozemkoch parc.č. KN XXX/X R. M. XXX/X, predajne a plynovej kotolne na prízemí na pozemkoch parc. Č. KN XXX/X, KN XXX/XX X. M.. Ú.. E.. V roku 2006 sa na pozemku parc.č. XXX/X susediacom so stavbou 1 začalo so stavbou "Penzión na M. H. Č.. X E. - prístavba" (ďalej aj "stavba 2"). Do konca roka 2006 bola táto stavba postavená do výšky 2,5 m a to bez stavebného povolenia. Stavebníci stavby 2 - P. L. a E. P. podali dňa 30. 12. 2008 žiadosť o vydanie dodatočného stavebného povolenia k predmetnej stavbe. Na ústnom pojednávaní spojenom s miestnym zisťovaním, ktoré sa vo veci konalo dňa 17.04. 2009 žalobcovia vzniesli námietky proti susednej stavbe 2. Upozornili najmä na skutočnosť,

že medzi stavbou 1 a stavbou 2 nie je dodržaná predpísaná odstupová vzdialenosť. V dôsledku toho dokončením stavby 2 bude stavba 1 neprimerane tienená, čím dôjde k jej znehodnoteniu a zároveň sa žalobcom znemožní jej užívanie na plánovaný účel, t. j. na prevádzkovanie ubytovacieho zariadenia (penziónu). Dňa 27. 04. 2009 vydal stavebný úrad rozhodnutie č. X/XXXX-XX-I., ktorým konanie o dodatočnom stavebnom povolení prerušil a stavebníkov stavby 2 vyzval na predloženie svetlo-technickej štúdie. Túto štúdiu si stavebný úrad vyžiadala na základe stanoviska Regionálneho úradu verejného zdravotníctva v Rožňave zo dňa 24. 04. 2009, v ktorom konštatuje, že realizáciou stavby 2 môže dôjsť k zhoršeniu podmienok denného osvetlenia vnútorných priestorov stavby 1, t. j. k jej zatieneniu. Rozhodnutím č. X/XXXX-XX-I. z 25. 08. 2009 stavebný úrad konanie o dodatočnom povolení stavby 2 zastavil. Urobil tak z dôvodu, že stavebníci stavby 2 ani v dodatočne stanovenej lehote nedoplnili požadované dokumenty. Dňa 02. 09. 2009 žalobcovia požiadali stavebný úrad o predĺženie termínu dokončenia stavby 1 do 30. 10. 2012 a to z dôvodu pokračujúcej realizácie susednej stavby 2 bez stavebného povolenia, u ktorej je odôvodnený predpoklad, že bude zatieňovať stavbu 1. Na základe tejto skutočnosti sa žalobcovia rozhodli počkať s dokončením svojej stavby a to až do vyriešenia situácie so susediacou nepovolenou stavbou. Tejto žiadosti stavebný úrad vyhovel a zobrať nový termín ukončenia stavby na vedomie prípisom zo dňa 14. 09. 2009. Dňa 18. 11. 2009 P. L. a E. P. opätovne podali na stavebnom úrade žiadosť o dodatočné povolenie stavby - "Penzión na M. H. Č.. X E. - prístavba". Stavebný úrad žiadateľov vyzval na doplnenie žiadosti, okrem iného aj o svetlo-technický posudok. Dňa 23. 11. 2009 znalec z odboru stavebníctvo, odvetvie pozemné stavby, stavebná fyzika - prof. Ing. Dušan Katunský, CSc. vyhotovil odborný posudok č. 03/2009 - svetlo-technické posúdenie. Z tohto posudku vyplynulo, že ekvivalentný uhol tienenia pre zvolenú najnepriaznivejšie osvetlenú miestnosť je 28, 9 stupňov čo je menej ako 30 stupňov, ktoré povoľuje príslušná STN. Dňa 28.01. 2010 sa vo veci konalo pojednávanie a miestne zisťovanie, na ktorom žalobcovia vzniesli tieto námietky: 1. Žiadali zastavenie stavebného konania z dôvodu nečinnosti stavebného úradu ohľadne odstránenia stavby v zmysle jeho rozhodnutia č. X/XXXX-XX-I. z 27. 04. 2009 o prerušení konania a na základe rozhodnutia č. X/XXXX-XXFa z 25. 08. 2009 o zastavení konania. Z dôvodu neopodstatnenosti konania o dodatočnom povolení stavby, žiadali stavebný úrad, aby nariadil odstránenie stavby 2. 2. Odborný posudok č. 03/2009 - svetlo-technické posúdenie považovali za jednostranný a nepresný. Mali za to, že tento posudok vychádza z nesprávnych vstupných údajov potrebných na výpočet uhla tienenia a preto žiadali o vypracovanie ďalšieho posudku, ktorý by zohľadňoval správne údaje. 3. Tvrdili, že pri stavbe 2 nie je dodržaná zákonom stanovená minimálna vzdialenosť od hranice susedného pozemku čo je 4 m. Údržba a opravy predmetnej stavby sa majú vykonávať z pozemku žalobcov, čo je pri prevádzkovaní reštaurácie nepredstaviteľné. Dodatočným stavebným povolením stavby 2 sa žalobcom znemožní vykonávanie doterajšej podnikateľskej činnosti spočívajúcej v prevádzkovaní penziónu, reštaurácie a denného baru. 4. Povolením stavby 2 sa znehodnotí stavba žalobcov. 5. Povolením stavby 2 nebude tiež dostatočne zabezpečená požiarne ochrana oboch susediacich stavieb. Dňa 01. 02. 2010 stavebný úrad vydal dodatočné stavebné povolenie č. XXXX/XXXX-XX-I. k stavbe - "Penzión na M. H. Č.. X E. - prístavba" nachádzajúcej sa na pozemku parc. Č. KN - N. XXX/X M.. Ú.. E.. Proti tomuto rozhodnutiu podali žalobcovia včas odvolanie. Dňa 23. 04. 2010 vydal Krajský stavebný úrad v Košiciach rozhodnutie č. XXXX/XXXX (ďalej len "rozhodnutie krajského stavebného úradu"), ktorým rozhodol o odvolaní žalobcov tak, že napadnuté rozhodnutie čiastočne zmenil a jeho zvyšnú časť potvrdil. Napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že z neho vypustil bod 10 výrokovej časti, v ktorom bolo žalobcom ako vlastníkom pozemku parc.č. XXX/X M..Ú.. E. uložené strpieť vykonanie stavebných prác zo svojich pozemkov. Dňa 07. 06. 2010 bol vypracovaný "Svetlo-technický posudok ovplyvnenia polyfunkčného objektu prístavbou penziónu na susednom pozemku", ktorý si žalobcovia nechali vyhotoviť u autorizovaného stavebného inžiniera Ing. Ladislava Rajczyho (ďalej "nový posudok"). Z tohto nového posudku vyplýva, že vplyvom existencie stavby 2 dôjde v susednej stavbe 1 k prekročeniu najvyššej prípustnej hodnoty ekvivalentného uhla tienenia 30 stupňov podľa príslušnej STN a to konkrétne v priestoroch denného baru na prvom poschodí a v 4 izbách ubytovacích priestorov na druhom poschodí stavby 1. Žalobcovia podali na Krajskom súde v Košiciach žalobu o preskúmanie predmetného rozhodnutia krajského stavebného úradu v zmysle ust. § 247 a nasl. O.s.p. Nový posudok bol prílohou žaloby. Dňa 21. 10. 2010 vydal Krajský súd v Košiciach vo veci meritórny rozsudok č.k. XS/XXXXX/XXXX-XX, ktorým zrušil napadnuté rozhodnutie krajského stavebného úradu ako aj rozhodnutie Mesta Rožňava č. XXXX/XXXX-XX-I. z 01. 02. 2010 a vec vrátil krajskému stavebnému úradu na ďalšie konanie. Predmetný rozsudok sa stal právoplatným dňa 12. 01. 2011 a vykonateľným dňa 16. 01. 2011. Nepovolená stavba 2 bola kolaudačným rozhodnutím stavebného úradu v decembri 2010 skolaudovaná, naďalej teda stojí, je v plnej prevádzke a jej stavebníkom produkuje zisk. Tento stav považujú za absurdný a očividne protiprávny. Dochádza ním totiž k poškodzovaniu práv a oprávnených záujmov žalobcov. Existujúca

stavba 2 im totiž bráni v riadnom a účelnom užívaní ich stavby. Dňa 01. 07. 2011 podali žalobcovia na Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 514/2013 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Potom, čo bola vec krajským súdom vrátená na ďalšie konanie, bolo dňa 19. 08. 2011 vo veci vydané nové rozhodnutie Mesta Rožňava č. XXXX/XXXX-XX-M., ktorým bola opätovne dodatočne povolená stavba - "Penzión na M. H. Č.. X E. - prístavba" (stavba 2). Žalobcovia aj proti tomuto rozhodnutiu podali na krajskom stavebnom úrade odvolanie. Dňa 12. 01. 2012 krajský stavebný úrad rozhodol o tomto odvolaní tak, že rozhodnutie stavebného úradu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Z rozsudku krajského súdu nepochybne vyplýva, že rozhodnutie krajského stavebného úradu, ako aj rozhodnutie stavebného úradu ako prvostupňového orgánu je nezákonné. Krajský súd najmä konštatoval, že v predmetnom konaní o dodatočnom povolení stavby došlo k porušeniu zásady materiálnej pravdy a zásady rovnosti účastníkov konania a to tým, že žalobcom ako účastníkom tohto konania bola odňatá možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, ako aj možnosť navrhnuť doplnenie dôkazov na rozhodnutie vo veci. V roku 2006 bola stavba 2 v štádiu rozostavanosti s výškou obvodových múrov siahajúcich do 2,5 m. Časť stavby žalobcov bola právoplatne skolaudovaná dňa 17. 02. 2006. Žalobcovia nemohli vplyvom rozostavanej susednej stavby bez stavebného povolenia nerušene a riadne vykonávať svoju podnikateľskú činnosť v oblasti poskytovania ubytovacích a reštauračných služieb. Ako vyplýva z ich námietok proti žiadosti o dodatočné stavebné povolenie, susediaca stavba 2 je voči stavbe 1 situovaná tak, že v nej prakticky absolútne znemožňuje výkon tej činnosti, na ktorú je určená. Žalobcom tak od začatia výstavby susediacej stavby 2, na ktorú sa žiadalo vydanie dodatočného stavebného povolenia, vznikla a postupne narastala škoda v podobe ušlého zisku. Z ďalšieho svetlo-technického posudku, ktorý nechali vypracovať žalobcovia vyplýva, že stavba 2 skutočne neprípustným spôsobom zatienuje stavbu 1, t. j. u stavby 1 dochádza k prekročeniu najvyššej prípustnej hodnoty ekvivalentného uhla tienenia 30 stupňov. Z toho vyplýva, že jedinou možnosťou ako navrátiť súčasný stav do stavu pôvodného je nariadenie odstránenia nepovolenej stavby 2. Škoda v podobe ušlého zisku žalobcom vznikla od momentu začatia výstavby stavby 2, čím táto stavba bola vyššia kontinuálne narastal aj ušlý zisk a bude sa kumulovať prakticky až do odstránenia stavby 2, keďže iné riešenie predmetnej situácie nie je vzhľadom na dispozičné riešenie oboch stavieb a pozemkov, na ktorých stoja, možné. Krajský súd v Košiciach ako súd miestne a vecne príslušný na konanie o žalobe proti rozhodnutiu krajského stavebného úradu podanej v zmysle ust. § 247 a nasl. O.s.p., vo svojom rozsudku č.k. XS/XXXXX/XXXX-XX jednoznačne rozhodol, že tak rozhodnutie príslušného stavebného úradu o dodatočnom povolení stavby ako aj zmeňujúce rozhodnutie krajského stavebného úradu ako orgánu druhého stupňa, sú nezákonné. V dôsledku tejto skutočnosti boli obe tieto rozhodnutia zrušené a vrátené príslušnému správneému orgánu na ďalšie konanie. V zmysle § 6 os. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právoplatný rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. XS/XXXXX/XXXX-XX zakladá splnenie podmienky uvedenej v citovanom ust. § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. Žalobcom vznikla titulom nezákonných rozhodnutí vydaných príslušnými správneými orgánmi na oboch stupňoch škoda v podobe ušlého zisku v predpokladanej výške 871.493,44 Eur. V zmysle § 17 ods. 1 zák.č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Vplyvom existencie susediacej stavby 2, vznikol a naďalej pretrváva protiprávny stav, v dôsledku ktorého sú žalobcovia neoprávnene obmedzovaní vo vykonávaní svojej podnikateľskej činnosti, t.j. poskytovaní ubytovacích služieb v stavbe 1. Je tým znížená ich konkurencieschopnosť na trhu poskytovania týchto služieb v okolí mesta Rožňava. Tento stav je dôsledkom neprimeraného zatienenia stavby 1, v ktorej sa nachádza penzión, reštaurácia a bar. V zmysle čl. 35 ods. 1 Ústavy SR každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikáť a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť. V zmysle § 127 ods. 1 OZ vlastníci vecí sa musia zdržať všetkého čím nad mieru primeranú pomerom obťažoval iného alebo čím by vážne ohrozoval výkon jeho práv. Preto najmä nesmie ohroziť susedovu stavbu alebo pozemok úpravami pozemku alebo úpravami stavby na ňom zriadenej bez toho, že by urobil dostatočné opatrenia na upevnenie stavby alebo pozemku, nesmie nad mieru primeranú pomerom obťažovať susedov hlukom, prachom, popolčekom, dymom, plynmi, parami, pachmi, pevnými a tekutými odpadmi, svetlom, tienением a vibráciami, ... Majú za to, že trvaním vyššie opísaného protiprávneho stavu došlo zo strany stavebníkov stavby 2 a zo strany príslušných štátnych orgánov naďalej dochádza k porušovaniu čl. 35 ods. 1 ústavy a ust. § 127 OZ. Tento stav nepochybne narušuje férovú hospodársku súťaž a to tak, že stavebníkom stavby 2 poskytuje neoprávnenú konkurenčnú výhodu na úkor žalobcov - vlastníkov stavby 1. "Základom trhového hospodárstva a sním spätej hospodárskej súťaže je voľnosť

vstupu na trh a rovnosť pravidiel správania na trhu pre všetkých účastníkov hospodárskej súťaže. Vstup na trh je súčasťou ústavou zaručeného práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť, pretože v trhovom hospodárstve je podstatné uplatnenie práva podľa čl. 35 ods. 1 na trhu." (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 70/97 z 16.06. 1998, In: Drgonec, J.: Ústava Slovenskej republiky, Komentár, Huréka 2004, Šamorín, s. 279). Sú toho názoru, že predmetnú škodu bolo možné vzhľadom na priestorovú dispozíciu okolitých stavieb a pozemkov susediacich so stavbou žalobcov predpokladať už pri vytyčovaní základov stavby 2. Túto skutočnosť napokon potvrdzuje i svetlo-technický posudok vypracovaný Ing. Ladislavom Rajczym. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ stavba 2 neexistovala, mohli žalobcovia nerušené využívať svoju nehnuteľnosť, v ktorej sa nachádza penzión, reštaurácia a denný bar na vykonávanie podnikateľskej činnosti v oblasti poskytovania ubytovacích služieb. Tým, že príslušný stavebný úrad dodatočne svojím rozhodnutím stavbu 2 zlegalizoval, znemožnil žalobcom do budúcnosti nerušený výkon podnikateľskej činnosti, resp. ju minimálne neoprávnené značne obmedzil. Vydaním nezákonných rozhodnutí taktiež došlo k znehodnoteniu stavby žalobcov. Je napokon viac ako isté, že sa vplyvom nevyhovujúceho stavu budovy určenej na prechodné ubytovania ľudí, nepodarilo žalobcom získať všetky príslušnými právnymi predpismi ustanovené povolenia na oprávnený výkon predmetnej podnikateľskej činnosti v zatienenej stavbe. Krajne nezodpovedným prístupom stavebníkov stavby 2 - P. L. a E. P., ktorí oba stavebné úrady svojimi rozhodnutiami podporili a právne "posvätili" sa uvedené osoby dopustili tiež hrubého a neoprávneného zásahu do vlastníckych práv žalobcov. Z povahy veci je pritom zrejmé, že tento protiprávny stav bude pretrvávať prakticky až dovedy, kým bude stavba 2 stáť. V zmysle § 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Žalobcovia odoslali príslušnému ministerstvu návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. K uspokojeniu žalobcov nedošlo.

2. Žalovaný sa písomne vyjadril k žalobe tak, že žalovanému bola doručená žiadosť žalobcov na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len "žiadosť"). Žalobcovia sa v žiadosti domáhali náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Škoda v návrhu bola vyčíslená v celkovej výške 1.020.000,- Eur, čo podľa názoru žalobcov predstavuje výšku ušlého zisku. Výška náhrady škody, na ktorú si v žalobe nárokuje žalobcovia, pozostáva podľa ich názoru z ušlého zisku v celkovej výške 1.075. 917,10 Eur za znemožnenie užívania vlastnej stavby (penziónu, reštaurácie a denného baru) a to susednou stavbou, ktorej dodatočné stavebné povolenie bolo rozhodnutím súdu zrušené. Podstatou inštitútu náhrady škody je poskytnúť zadosťučinenie (satisfakciu) za vzniknutú majetkovú, príp. nemajetkovú ujmu. Pod pojmom škoda sa rozumie taká ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a ktorú možno objektívne vyjadriť (vyčísliť) v peniazoch. Predpokladom na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci sa vyžaduje, aby uvedené podmienky boli kumulatívne splnené: - nezákonné rozhodnutie/nesprávny úradný postup, t. j. rozhodnutie/postup, ktorý je v rozpore s objektívnym právom, vznik škody (skutočná škoda, ušlý zisk) ako majetkovej/nemajetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a nezákonným rozhodnutím/nesprávnym úradným postupom. Za skutočnú škodu sa pokladá majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení (úbytku) existujúceho majetku poškodeného, pričom predstavuje také majetkové hodnoty, ktoré bolo treba vynaložiť na to, aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky vyplývajúce z to, že navrátenie do predošlého stav nebolo dobre možné alebo účelné. Príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi protiprávnym úkonom a škodou je predpokladom na úspešné vymoženie si náhrady škody. Ak nie je daná príčinná súvislosť, nevzniká zodpovednosť za škodu. Dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní príčinnej súvislosti zaťažuje vždy poškodeného. Žalovaný po preštudovaní žaloby ako aj spisového materiálu dospel k právnemu názoru, že nárok na náhradu škody je neopodstatnený z viacerých nasledujúcich dôvodov. Žalobcovia si zakladajú svoj nárok na súdom zrušených rozhodnutiach: rozhodnutia KSÚ a rozhodnutia stavebného úradu, ktoré sa týkali susednej stavby stavebníkov P. L. a E. P., ktorá stojí vedľa nedokončenej stavby žalobcov - podotýka, že dobrovoľne nedokončenej, keďže predmetná stavba žalobcov "Oprava budovy na Š. XX X. E." je riadne povolenou stavbou stavebným úradom. Zo stavebného povolenia vydaného žalobcom vyplýva, že navrhovaná "rekonštrukcia" stavby sa týka: predajní (na prízemí v prednej časti), denný bar a pohostinstvo (na prízemí v zadnej časti) a v podkroví malo byť ubytovanie formou penziónu, t. j. malo ísť o štyri samostatné prevádzky (viď. stavebné povolenie mesta Rožňava č. XXXX/XXXX-XX zo dňa 02. 02. 2005). Podľa vyjadrení žalobcov majú skolaudovanú reštauráciu, predajňu a plynové kotolne na prízemí. Žalobcovia požiadali stavebný úrad o predĺženie stavebného povolenia, v čom im bolo vyhovie a to s

platnosťou do 30. 10. 2012. Svoje počínanie odôvodnili tým, že v súvislosti s pokračujúcou realizáciou susednej stavby (stavebníkov P. L. R. E. P.) bez stavebného povolenia, je podľa ich názoru odôvodnený predpoklad, že bude zatieňovať ich stavbu. Penzión, o ktorý predovšetkým opierajú žalobcovia svoj nárok skolaudovaný nie je, keďže nie je dostavaný a žalobcovia požiadali o predĺženie stavebného povolenia. Žalobcovia si nárokujú na náhradu škody z niečoho, čo nie je dostavané, ani nie je povolené jeho užívanie (teda reálne neexistuje), t. j. z prevádzky penziónu (v podkroví stavby) a teda ani nemožno pripustiť existenciu nároku na ušlý zisk. Je absurdné požadovať ušlý zisk z niečoho, čo je právoplatne povolené, ale sami stavebníci to doposiaľ nedokončili, a preto nikdy neslúžilo na účely, na ktoré by sa mal vzťahovať nárok žalobcov. Ipso facto žalobcovia nemajú stavbu dokončenú z vlastného rozhodnutia tak, aby ju mohli využívať plne k svojim podnikateľským aktivitám, resp. na účely, ktoré uvádzajú, že ich neuskutočňovaním im vznikla/vzniká škoda. Nie je zrejme, z akého logického dôvodu žalobcovia napriek im vydanému právoplatnému stavebnému povoleniu neuskutočnili svoj stavebný zámer týkajúci sa predovšetkým ich podnikateľských aktivít (penziónu). Prekážky, o ktorých hovoria žalobcovia v súvislosti s prístavbou susednej stavby, sú predovšetkým prekážkami pre stavebníkov susednej stavby P. L. a E. P. (týmto stavebníkom bolo zrušené stavebné povolenie), čo nemá a ani nemôže mať vplyv na súčasnú podnikateľskú činnosť žalobcov, resp. na nedokončenie ich právoplatne povolenej stavby. Na priznanie nároku na náhradu škody musí byť jednoznačne preukázané, že medzi nezákonnosťou rozhodnutia/nesprávnym úradným postupom a škodou spôsobenou správnym orgánom je príčinná súvislosť. Povinnosť vierohodne preukázať vznik škody majú predovšetkým žalobcovia, ktorí tvrdia, že škoda im vznikla nepovolenou prístavbou susednej stavby, ktorú nijako nepodložili a je iba v rovine ničím nepodložených tvrdení. Zo žaloby ako aj žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je zrejme, že žalobcovia subjektívne zhodnotili, bez akýchkoľvek relevantných podkladov výšku svojho nároku, ktorý ničím nepodložili a ani ničím nepreukázali príčinnú súvislosť medzi rozhodnutiami KSÚ a stavebného úradu, ktoré boli zrušené stavebníkom susednej stavby a ich nárokom. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný nemôže uznať uplatnený nárok žalobcov na náhradu škody v celom rozsahu. V danom prípade je zrejme absencia príčinnej súvislosti medzi konaním správneho orgánu a vznikom škody. Vzhľadom na to, že zákonné predpoklady na úspešné vymáhanie nároku na náhradu škody neboli splnené žalovaný môže skonštatovať, že nárok na náhradu škody je neopodstatnený.

3. Súd 1. inštancie medzitýmnym rozsudkom č.k. 4C/18/2012 - 373 zo dňa 04.09.

2014 rozhodol, že právny základ nároku žalobcov je daný a o trovách konania súd rozhodne v konečnom rozhodnutí.

4. Krajský súd v Košiciach rozsudkom č.k. 2Co/33/2015 - 420 zo dňa 19.01. 2017 rozsudok súdu 1. inštancie potvrdil.

5. Žalovaný podal dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č.k.

4Cdo/194/2017 - 499 zo dňa 11.12. 2017 rozsudok KS v Košiciach a medzitýmny rozsudok OS Rožňava zrušil a vec vrátil OS Rožňava na ďalšie konanie. V odôvodnení tohto rozhodnutia uviedol, že konanie je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutia súdu 1. inštancie takej intenzity, ktorá odôvodňuje aplikáciu druhej vety stanoviska R 2/2016 a zakladá tak prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania. Súdu 1. inštancie vytkol, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal otázkou vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím, nevysvetlil ako posúdil skutkové tvrdenia a právne argumenty strán týkajúce sa existencie škody a príčinnej súvislosti, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. V žiadnom prípade nemožno súhlasiť so záverom odvolacieho súdu, že z celkovej štruktúry a obsahu odôvodnenia rozsudku súdu 1. inštancie vyplýva, že súd 1. inštancie vzhliadol príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím. Pokiaľ odvolací súd za takéhoto stavu uvedené rozhodnutie súdu 1. inštancie potvrdil a v celom rozsahu sa s jeho odôvodnením stotožnil, nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu 1. inštancie sám neodstránil a nevysporiadal sa so zásadnými odvolacími dôvodmi žalovanej aj v tom čase vedľajšieho účastníka, jeho rozhodnutie je postihnuté rovnakou procesnou vadou a treba ho považovať za nepreskúmateľné.

6. Po zrušení veci, v ďalšom konaní, žalovaný naďalej tvrdil, že k nedostavaniu

stavby žalobcami došlo na základe dobrovoľného rozhodnutia samotných žalobcov o ukončení výstavby, ktorí sa rozhodli počkať s dokončením svojej stavby a to až do vyriešenia situácie so susediacou stavbou. Ich neskoršie tvrdenia, že stavba sa nedala dokončiť sú zjavne účelové a ničím nepodložené,

pretože nepreukázali akúkoľvek objektívnu skutočnosť, ktorá by im v dokončení stavby bránila. Súd tiež neskúmal ďalšie súvislosti akou bola napr. finančná pripravenosť žalobcov na realizáciu stavby. Žalovaný má teda zato, že nie je naplnená príčinná súvislosť medzi protiprávnosťou a vzniknutou škodou, pretože žalobcovia sa dobrovoľne rozhodli stavbu nerealizovať. Poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu a to rozsudok NS SR zo dňa 31.05. 2011, sp.zn. 6Cdo/115/2010, 6MCdo/16/2012 zo dňa 30.10. 2013, 5Cdo/126/2009 zo dňa 30.06. 2010, 3Cdo/32/2007 zo dňa 29.03. 2007, uznesenie NS SR sp.zn. 4Cdo/319/2008 zo dňa 28.04. 2010, uznesenie ÚS SR sp.zn. IV.ÚS/602/2013 zo dňa 03.10. 2013, nález ÚS SR sp.zn. I.ÚS/177/08 zo dňa 29.01. 2009.

7. Žalobcovia naďalej tvrdili, že prerušili práce na svojej stavbe z dôvodov, ktoré uviedli v žalobe. Postupovali by úplne iracionálne ak by napriek skutočnostiam prezentovaným v konaní a to že predmetná "čierna stavba" neprípustne zatieňovala susediacu riadne povolenú realizovanú stavbu žalobcov, ale zároveň predstavovala a naďalej stále predstavuje aj priame ohrozenie stavby žalobcov, nakoľko pri nej neboli zachované ani také nevyhnutné požiadavky, akými je napr. dodržanie predpísaných odstupových vzdialeností medzi stavbami v súvislosti s požiarou ochranou, v stavbe pokračovali. Z takéhoto stavu zákonite plynie nielen riziko poškodenia majetku, ale aj riziko vo vzťahu k bezpečnosti, zdraviu či životu osôb. Žalobcovia teda ak by aj v realizácii svojej stavby pokračovali a investovali do nej ďalšie finančné prostriedky, za tejto situácie a za predpokladu, ak by ju aj dokončili, bola by v dôsledku existencie susednej "čiernej stavby" celkove zjavne neupotrebitelná na určený podnikateľský účel a dosahovanie zisku. Je preto nepodstatné tvrdenie žalovaného, podľa ktorého k dokončeniu stavby žalobcov došlo len na základe dobrovoľného rozhodnutia samotných žalobcov. Vzniku nároku na náhradu škody, ktorý si žalobcovia uplatňujú, teda v žiadnom prípade nepredchádzal stav, ktorý by bol zapríčinený žalobcami a ich dobrovoľnou či dokonca svojvoľnou pasivitou.

8. Žalobcovia predložili znalecký posudok č. 52 zo dňa 21.03. 2018 vypracovaný SK ACTIVE, s.r.o., znaleckou organizáciou v odboroch ekonomika a riadenie podnikov a ekonómia a manažment na výšku škody a ušlého zisku, pretože doposiaľ požadovaná výška uplatňovaného nároku bola žalobcami určená na základe odhadu. Výška ušlého zisku vyčísleného v tomto ZP je 916.280,- Eur.

9. Žalovaný naďalej nesúhlasil ani so vznikom škody a ušlého zisku, ani s ich výškou a naďalej zastáva názor, že v tomto konaní neexistuje ani príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím, pretože žalobcovia sa rozhodli ukončiť výstavbu penziónu dobrovoľne a počas celého konania nepreukázali akúkoľvek objektívnu skutočnosť brániacu im v dokončení stavby. Aby mohli žalobcovia penzión ďalej prevádzkovať, museli by ho v prvom rade dostávať a skolaudovať, teda získať kladné kolaudačné rozhodnutie, pričom nie je zrejmé a súd to v konaní ani neskúmal, či mali žalobcovia dostatok finančných prostriedkov na dostavanie stavby a či by stavbu dostavali včas a splnili podmienky na získanie kladného kolaudačného rozhodnutia, či by získali ostatné potrebné úradné doklady nevyhnutné na to, aby mohli spustiť prevádzku ubytovacieho zariadenia a mohli začať penzión, reštauráciu a denný bar prevádzkovať s odbornou starostlivosťou a náležite vyškoleným personálom.

10. Súd za preukázané skutkové okolnosti považoval existenciu nezákonných rozhodnutí orgánov verejnej moci a to rozhodnutie Mesta Rožňava č. 5644/2009-09-Fa zo dňa 01.02. 2010 a rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Košiciach č. 201000494 zo dňa 23.04. 2010, ďalej skutočnosť, že pred podaním žaloby na súd podali žalobcovia návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

11. Súd 1. inštancie rozhodol medzitémnym rozsudkom č.k. 4C/18/2012 - 656 zo dňa 20.11. 2018.

12. Súd prvej inštancie po doplnení dokazovania a opätovnom vyhodnotení všetkých dôkazov vec právne posúdil podľa ust. § 3 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a konštatoval, že medzi stranami sporu nie je sporná skutočnosť existencie nezákonného rozhodnutia. Krajský súd v Košiciach totiž pri rozhodovaní o žalobe proti rozhodnutiu krajského stavebného úradu vo svojom rozsudku č.k. 6S/13422/2010-51 zo dňa 21.10.2010 rozhodol, že jednak rozhodnutie príslušného stavebného úradu o dodatočnom povolení stavby ako aj zmeňujúce rozhodnutie krajského stavebného úradu ako orgánu druhého stupňa sú nezákonné, v dôsledku toho boli obidva tieto rozhodnutia zrušené a vrátené príslušnému správneému orgánu na ďalšie konanie. Je teda splnená podmienka uplatniť si právo na náhradu škody, lebo právoplatné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda, bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným

orgánom. Medzi stranami sporu zostáva spornou skutočnosť vzniku škody a príčinná súvislosť medzi existenciou nezákonného rozhodnutia a vznikom škody.

13. Po zvážení všetkých okolností prípadu súd prvej inštancie dospel k názoru, že vznik škody medzi žalobcami bol počas konania preukázaný, pričom škoda v tomto prípade nastala žalobcom vo forme ušlého zisku, ktorý sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného, ale stratou očakávaného prínosu. Škoda v podobe ušlého zisku, ktorej náhrady sa žalobcovia domáhajú v tomto spore je založená na tom, že žalobcom bolo v dôsledku existencie čiernej stavby legalizovanej nezákonnými rozhodnutiami konajúcich orgánov verejnej moci znemožnené riadne užívanie ich stavby, a to jej dokončením a následnej kolaudácie za účelom výkonu podnikateľskej činnosti. Táto škoda by nebola vznikla, pokiaľ by konajúce úrady dodatočne nelegalizovali čiernu stavbu svojimi nezákonnými rozhodnutiami. Prítom pravdepodobnosť výkonu podnikateľskej činnosti žalobcov je potrebné hodnotiť ako vysoko pravdepodobnú, ba až istú, pretože neexistuje žiaden dôvod (ani nebol v konaní preukázaný), že okrem škodnej udalosti spôsobenej žalovaným mala žalobcom brániť dokončenia v kolaudovaní ako aj v podnikateľskom využití ich stavby akákoľvek iná skutočnosť.

14. Pri skúmaní príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a protiprávnym úkonom - nezákonným rozhodnutím súd nesúhlasil s názorom žalovaného, že takáto príčinná súvislosť neexistuje. Podľa súdu práve nezákonné rozhodnutia úradov vedúce k dokončeniu susednej stavby s následnými dôsledkami na stavbu žalobcov boli tou objektívnou skutočnosťou, ktorá zakladá príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím. V prípade ušlého zisku nie je možné preukázať jeho reálnu existenciu, ale musia byť dokazované také konkrétne skutkové okolnosti, ktoré pri logickej úvahe povedú súd k záveru, že ušlý zisk by skutočne vznikol, nebyť protiprávnej udalosti, t. j. dokazuje sa pravdepodobnosť dosiahnutia ušlého zisku poškodeného v danom čase a podľa miery dokázanej pravdepodobnosti. V súvislosti s poukazovaním žalovaného na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/319/2008, 1Cdo/74/2008, podľa ktorých je ušlý zisk stratou konkrétnej reálnej a preukázateľnej príležitosti zhodnotenia majetku, avšak len za predpokladu, že pravdepodobnosť dosiahnutia zisku poškodeného je s ohľadom na existujúce okolnosti prípadu vysoko pravdepodobná až blížiac sa k istote súd uviedol, že nezákonne povolená dostavba susednej stavby je tiež stavbou, ktorá slúži na podnikanie v oblasti ubytovania osôb. Žalobcovia ale začali s výstavbou svojej stavby skôr ako došlo k dodatočnému povoleniu stavby susednej nezákonnej stavby, ktorá doteraz nie je zlegalizovaná najmä z dôvodov, ktoré majú bezprostredný dopad na stavbu žalobcov. Následne súd prvej inštancie vo všeobecnosti vo svojom odôvodnení poukazoval na obranu žalovaného ako aj na poukazovanie na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/237/2017 zo dňa 14.11.2017 ohľadne príčinnej súvislosti, ktorá je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. Otázka príčinnej súvislosti medzi určitým protiprávnym konaním a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou a jej existenciu zisťuje súd, ktorý so zreteľom na konkrétne okolnosti vyhodnocuje, či táto príčinná súvislosť je prítomná alebo nie. V tomto prípade súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní práve bola preukázaná príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného a vznikom škody ako aj to, že škoda by bez tejto príčiny, a to nezákonných rozhodnutí, nebola žalobcom vznikla. Iná skutočnosť, ak aj bola žalovaným tvrdená, v konaní preukázaná nebola.

15. Toto rozhodnutie súdu 1. inštancie bolo zrušené uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 2Co/121/2019 - 778 zo dňa 23.09. 2020.

16. Krajský súd v Košiciach v odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že v prvom rade sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal skutočnosťou, ktorá bola tvrdená aj žalobcami a bola vytknutá i v odvolaní žalovaného, že stavebníci P. L. a E. P. ešte v roku 2006 postavili bez stavebného povolenia svoju nepovolenú prístavbu do výšky 2, 5 m, prvýkrát stavebníci predmetného penziónu podali žiadosť o dodatočné povolenie 30.12.2008 bez potrebných dokladov, ktoré na výzvu stavebného úradu čiastočne doplňovali a následne sa viedlo stavebné konanie, stavebný úrad dňa 25.8.2009 vydal rozhodnutie o zastavení konania z dôvodu, že požadovanú svetlotechnickú štúdiu a prepracovanú projektovú dokumentáciu stavebníci Penziónu na Košickej ul. 1 v Rožňave nepredložili. Stavebné konanie následne bolo obnovené v roku 2010, kedy dňa 1.2.2010 stavebný úrad vydal dodatočné povolenie stavby, teda rozhodnutie, ktoré ako nezákonné bolo súdom zrušené. Podľa názoru odvolacieho súdu musí sa súd prvej inštancie zaoberať a vyriešiť otázku pasívnej legitímácie sporovej strany s prihliadnutím na túto skutočnosť. Žalobcovia svoj nárok proti žalovanému opreli o nezákonné rozhodnutie, prítom stavba na susednom pozemku bez stavebného povolenia stála predtým, najmenej dva roky pred požiadaním jej stavebníkov o dodatočné stavebné povolenie a štyri roky pred vydaním

rozhodnutia, ktoré ako nezákonné bolo zrušené. Nárok na ušlý zisk si pritom žalobcovia uplatňujú od 1.7.2006. Je potrebné, aby súd prvej inštancie podrobne sa touto skutočnosťou zaoberal a vyhodnotil ju, keďže ide o dôkazy, ktoré sú v spise prítomné, avšak do dôsledkov nevyhodnotené. Nie je jasné, či žalobcovia upustili (dočasne?) od ukončenia svojej stavby a podnikateľského zámeru v dôsledku už stojacej stavby stavebníkov L. a P. (najmenej do výšky 2,5 m), alebo na základe iných skutočností, súvisiacich s postupom stavebného úradu. Je však potrebné uviesť, že z doterajšieho dokazovania vyplýva, že nárok na náhradu škody voči žalovanému uplatňujú žalobcovia pre nezákonné rozhodnutie. Súd prvej inštancie len konštatuje, že žalovaný nepredložil dôkaz, že k upusteniu od dokončenia stavby žalobcovia pristúpili z iných dôvodov a dobrovoľne. Stále však chýba konkrétne vysporiadanie sa súdu prvej inštancie s otázkou príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a tvrdenou škodou. Odvolaciemu súdu sa javí ako nezrozumiteľné odôvodnenie rozsudku v bode 19. kde konštatuje, že nepovolená stavba je tiež stavbou, ktorá slúži na podnikanie v oblasti ubytovania osôb a žalobcovia so svojou povolenou stavbou začali skôr, ako došlo k dodatočnému povoleniu susednej stavby. Chýba záver tejto úvahy, ktorý by bol odpoveďou na námietku žalovaného o neexistencii príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím a tvrdenou škodou. Možno sa len domnievať, že súd prvej inštancie mal na mysli, že by išlo o nepovolenú konkurenciu v podnikaní, je to však len úvaha odvolacieho súdu, ale táto okolnosť pri rozhodovaní o základe nároku žalobcov na náhradu škody zavážiť nemôže.

17. V ďalšom konaní žalobcovia trvali na žalobe. Uviedli, že zastávajú názor, že v priebehu tohto konania bolo spoľahlivo preukázané, že označené nezákonné rozhodnutia boli príčinou, bez ktorej by škoda v ich majetkovej sfére nevznikla (*conditio sine qua non*), pričom zodpovednosť za nimi spôsobený následok (škodu) je nutné žalovanej pričítať aj na základe kritérií teórie adekvátnej príčinnej súvislosti. Vzhľadom na uvedené teda žalobcovia majú za to, že v tomto konaní tvrdili a preukázali všetky obligatórne predpoklady, od ktorých záviselo kladné posúdenie opodstatnenosti právneho základu nimi uplatneného nároku, a to: existenciu nezákonných rozhodnutí orgánov verejnej moci, t. j. Rozhodnutia mesta Rožňava č. XXXX/XXXX-XX-I. zo dňa 01.02.2010 a Rozhodnutia Krajského stavebného úradu v Košiciach č. 2010/00494 zo dňa 23.04.2010; vznik škody vo forme ušlého zisku, ktorý na strane žalobcov nastal ako dôsledok zmarenia nimi plánovaného podnikateľského využitia stavby 1; existenciu vzťahu príčinnej súvislosti medzi nezákonnými rozhodnutiami orgánov verejnej moci a vzniku škody, ktorý spočíva v tom, že nezákonné rozhodnutia od počiatku dodatočne legalizovali čiernu stavbu 2, ktorá svojim umiestnením znemožnila riadne využitie stavby 1 žalobcov. Nezákonné rozhodnutia orgánov verejnej moci boli v tomto konaní spoľahlivo preukázané ako jediná podstatná (hlavná) príčina vzniku škody, nakoľko je už z jej pôsobenia možné vyvodiť vecnú súvislosť so vznikom škodlivého následku [viď Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 105/2012 zo dňa 25.03.2013 a Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 32/2007 zo dňa 29.03.2007 (R 28/2008)]. V naznačenom kontexte žalobcovia napokon znova poukazujú, že konštatovaný záver nebol v tomto konaní nikdy relevantne spochybnený, nakoľko v jeho priebehu nebola preukázaná žiadna iná okolnosť, ktorá by mala byť považovaná za podstatnú príčinu zmarenia zámeru podnikateľského využitia stavby 1 žalobcov a z toho plynúcej škody. Je totiž na mieste podotknúť, že žalovaný svoje jednotlivé tvrdenia o možnej existencii odlišných príčin nepodložil žiadnymi spôsobilými dôkazmi. Hmotnoprávnu zodpovednosť za škodlivé následky, ktoré vznikli v dôsledku existencie nezákonných rozhodnutí legalizujúcich stavbu 2 od počiatku daného časového obdobia, preto v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. nesie štát, ktorému zároveň, v rovine procesného práva, patrí postavenie pasívne legitimovaného subjektu (žalovaného). Žalobcovia však zároveň dôrazne apelujú na to, aby konajúci súd po vrátení veci rozhodol o podanej žalobe kompletným meritórnym rozsudkom, a teda aby okrem právneho základu posúdil aj jeho výšku. Hodnota uplatňovaného nároku bola žalobcami náležite preukázaná cestou Znaleckého posudku č. 52 zo dňa 21.03.2018, vypracovaného SK ACTIVE, s.r.o., znaleckou organizáciou v odboroch ekonomika a riadenie podnikov a ekonómia a manažment, ktorý bol konajúcemu súdu doručený spolu s podaním žalobcov zo dňa 26.03.2018.

18. Žalovaný tvrdil, že žalobcovia odvodzujú svoj nárok na náhradu domnelého ušlého zisku od skutočnosti, že vydaním nezákonného rozhodnutia došlo k dodatočnému povoleniu susednej stavby penziónu stavebníkov P. L. a E. P., čím, podľa tvrdení žalobcov, došlo k znehodnoteniu ich vlastného podnikateľského zámeru stavby penziónu. Znehodnotenie zamýšľaného podnikateľského zámeru malo nastať podľa tvrdení žalobcov zhoršením svetelných podmienok. Žalobcovia si uplatňujú nárok na náhradu škody v podobe ušlého zisku za obdobie od 01.07.2006 do 12.01.2011. Žalobcovia opierajú svoj nárok o nezákonné rozhodnutie Mesta Rožňava č. XXXX/XXXX- XX-I. zo dňa 01.02.2010, ktoré bolo zrušené rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21.10.2010. Ku skutkovému stavu je

ďalej potrebné uviesť, že žalobcovia mali na stavbu penziónu právoplatné stavebné povolenie už od roku 2005. Nezákonné rozhodnutie ani žiadne iné rozhodnutie predtým nezakázalo žalobcom uskutočniť ich stavebný zámer. Žalobcovia teda upustili od svojho podnikateľského zámeru svojvoľne, iba s ohľadom na skutočnosť, že sa dozvedeli o zámere stavebníkov P. L. a E. P. stavať penzión v bezprostrednej blízkosti ich (zamýšľaného) projektu. Jediné rozumné odôvodnenie, prečo žalobcovia nezačali so stavbou penziónu, bola obava žalobcov o úspech ich podnikateľského plánu, najmä ak susedná stavba má výhodnejšiu polohu a veľkorysejšiu dispozíciu, ako stavba žalobcov. Toto vyplýva aj zo samotnej výpovede žalobcov, ktorí tvrdili, že nestavali, lebo vyčkávali, ako sa vyvinie susedný (konkurenčný) projekt. Žalovaný v tejto súvislosti upriamuje pozornosť súdu na skutočnosť, že žalobcovia ani nikdy netvrdili, že nestavajú kvôli nezákonnému rozhodnutiu, o ktoré opierajú svoj nárok. Nezákonné rozhodnutie teda nebolo tým dôvodom, pre ktorý sa žalobcovia rozhodli nestavať. Žalobcovia ďalej vo svojich vyjadreniach pracujú s hypotézou, že susedná stavba je nepovolená. V tejto súvislosti je však potrebné podotknúť, že susedná stavba penziónu bola legalizovaná kolaudačným rozhodnutím. Ide teda o legálnu stavbu a úvahy žalobcov v tomto smere sú irelevantné. Údajný ušlý zisk je iba hypotetický a nie reálny. Žalobcami uplatnený nárok na náhradu ušlého zisku vychádza z nesprávnej premisy, že žalobcovia splňali všetky podmienky na dosahovanie tvorby zisku. Je dôležité si uvedomiť, že nárok na náhradu škody sa vzťahuje len ku škode, ušlý zisk nevynímajúc, ktorá musí byť skutočná, existujúca, v prípade ušlého zisku reálne predpokladaná, a nie hypotetická, či fiktívna. Ak by v posudzovanom prípade žalobcovia už mali svoj penzión postavený a jeho prevádzka by generovala zisk, a do takéhoto pravidelného chodu vecí by zasiahol žalovaný napríklad svojim nezákonným rozhodnutím, škoda by teoreticky mohla byť za predpokladu splnenia všetkých zákonom vyžadovaných podmienok považovaná za skutočnú. V posudzovanom prípade je však situácia diametrálne odlišná. Podnikateľský zámer žalobcov bol v čase vydania nezákonného rozhodnutia (ako aj za celé predchádzajúce obdobie, za ktoré si žalobcovia uplatňujú svoj nárok) stále iba v rovine úvah, keďže žalobcovia nemali penzión postavený. Žalobcovia si nemôžu uplatňovať ušlý zisk z titulu prevádzky neexistujúceho penziónu, od ktorého výstavby, navyše, upustili dobrovoľne (stavba im nebola zakázaná). Takýto ušlý zisk je iba hypotetický, resp. úplne fiktívny. Žalovaný zdôrazňuje, že žalobcovia upustili od stavby penziónu z vlastného rozhodnutia - dobrovoľne, napriek tomu, že na jeho stavbu mali dostatočne dlhý čas. Žalobcovia mali právoplatné stavebné povolenie už od roku 2005, pričom nezákonné rozhodnutie bolo vydané až v roku 2010, t. j. o päť (5) rokov neskôr. Susedná stavba, ktorá bola predmetom dodatočného povoľovania, nemohla 4 byť prekážkou pre žalobcov, aby dostavali svoju vtedajšiu stavbu do takej podoby, ako ju mali povolenú. Nebolo dôvodné, aby vyčkávali s dokončením svojej stavby. Žalobcovia teda absurdne požadujú ušlý zisk z prevádzkovania zamýšľanej stavby, ktorú mali právoplatné povolenú, avšak z vlastnej vôle ju nedokončili ani v časovom období piatich rokov. Vo svetle týchto okolností nemožno hovoriť o tom, že žalobcovia mali zabezpečené predpoklady na pravidelný chod vecí a reálny, resp. bezprostredný predpoklad dosiahnutia zisku. Ušlý zisk je stratou konkrétnej, reálnej a preukázateľnej príležitosti zhodnotenia majetku, avšak len za predpokladu, že pravdepodobnosť dosiahnutia zisku u poškodeného je s ohľadom na existujúce okolnosti toho ktorého konkrétneho prípadu vysoko pravdepodobná až blížiac sa k istote (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 195/2015, 4 Cdo 319/2008, 1 Cdo 76/2008). Bremeno tvrdenia a preukázania týchto okolností leží výlučne na poškodenom. Nepreukázanie existencie takýchto skutkových okolností by potom mohlo viesť len k záveru, že ušlý zisk, ktorého sa žalobcovia v konaní domáhajú, je skutočne iba „fikciou“ (Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 513/2014). V prípade ušlého zisku musí ísť o ujmu už nastalú (vzniklú) a nie o ujmu, ktorá by hypoteticky mohla vzniknúť v budúcnosti (z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 MCdo 23/2008). Za ušlý zisk možno pritom považovať len takú majetkovú ujmu, ktorej vznik je podložený už existujúcimi okolnosťami. Z uvedeného dôvodu v posudzovanom prípade logicky nemožno hovoriť o existencii škody v podobe ušlého zisku. Aj existencia ušlého zisku musí byť vždy bezpečne preukázaná a musí byť založená na konkrétnych skutkových okolnostiach. V prípade ušlého zisku nie je možné preukázať jeho reálnu existenciu, ale musia byť dokazované také konkrétne skutkové okolnosti (tvrdené poškodeným), ktoré pri logickej úvahe povedú súd k záveru, že ušlý zisk by skutočne vznikol nebyť protiprávnej udalosti, t.j. dokazuje sa pravdepodobnosť dosiahnutia ušlého zisku u poškodeného v danom čase a podľa miery dokázanej pravdepodobnosti, je potom možné urobiť záver o tom, či by za daných okolností bol žalovaný ušlý zisk aj reálnym. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že domnelý ušlý zisk podľa znaleckého posudku znaleckej organizácie SK ACTIVE, s. r. o. je nesprávne vypočítaný a výrazne nadhodnotený. Uvedené je možné preukázať viacerými faktickými chybami v znaleckom posudku, ktoré ho robia nedôveryhodným. Tieto sú zjavné už na prvý pohľad, napr.: 1. Znalecký posudok počíta so ziskom z prevádzky penziónu a baru. Znalecká organizácia predpokladá výnosy z prevádzky baru okolo 2,7 mil. EUR za obdobie 10 rokov, t.j. cca 270

000 eur/rok. Žalovaný upriamuje pozornosť na skutočnosť, že znalecká organizácia v prípade prepočtov výnosov z prevádzky baru ani neobsahuje predpokladanú analýzu jeho návštevnosti. Pri jednoduchých orientačných prepočtoch je možné dospieť k záverom, že pri takýchto výnosoch by muselo každý jeden deň v každom týždni navštíviť bar cca 75 až 100 ľudí a každý z nich by musel v bare minúť aspoň 10 eur. S ohľadom na viaceré objektívne faktory (vysoká nezamestnanosť v okrese Rožňava a s tým spojená nízka kúpyschopnosť obyvateľstva, nízky počet obyvateľov mesta Rožňava v porovnaní s väčšími mestami, slabo rozvinutý turizmus, malá podlahová plocha baru a pod.) je táto suma úplne premrštená a absolútne nereálna. 2. Znalecký posudok ďalej úplne ignoruje existenciu susedného penziónu stavebníkov P. L. a E. P., ktorý sa nachádza v bezprostrednej blízkosti stavby žalobcov. Ide o legálnu stavbu a riadne povolenú prevádzku. Ako môže byť posudok objektívny, ak neberie do úvahy existenciu priamej (bezprostrednej) konkurencie? Je na prvý pohľad zrejmé, že konkurenčné prostredie dvoch penziónov postavených vedľa seba by nepochybne malo silný negatívny dopad na finančné výsledky podnikania žalobcov. Znalecká organizácia však túto skutočnosť vedome odignorovala. Sumarizujúc uvedené, znalecký posudok znaleckej organizácie SK ACTIVE, s. r. o. možno považovať za nepravdivý, tendenčný a nepoužiteľný pre potreby tohto konania. Prípadným uložením povinnosti žalovanému zaplatiť ušlý zisk v tomto rozsahu by sa žalobcovia neprimeraným spôsobom obohatili, čo určite nie je účelom inštitútu náhrady škody.

19. Do konania vstúpil ako intervenient na strane žalovaného Mesto Rožňava. Svoj vstup do konania odôvodnil tým, že Mesto Rožňava svoj právny záujem na výsledku sporu odvodzuje od prípadného regresného nároku žalovaného v zmysle § 22 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o zodpovednosti štátu za škodu“). Mesto Rožňava vzhľadom na prípadný regresný nárok žalobcu má právny záujem na výsledku sporu, určení či je nárok žalobcov daný, eventuálne v neposlednom rade prípadnej výšky nároku na náhradu škody a jej príslušenstva. Na pojednávaní dňa 14.09. 2021 intervenient vzniesol námietku premlčania voči nárokom týkajúcim sa obdobia od 01.07. 2006 do 31.01. 2009 a to z dôvodu, že žalobca si svoj nárok uplatňuje ako nárok na náhradu škody resp. ušlého zisku, ktorý sa v zmysle § 106 OZ sa premlčuje jednak v subjektívnych a premlčacích lehotách, pričom došlo k podaniu návrhu na súd dňa 31.01. 2012. Žalobcovia si do dnešného dňa nespĺnili ani danosti osobných predpokladov na uplatnenie nároku na náhradu škody zo zodpovednosti podľa z.č. 214/2003 Z.z. a nárok, ktorý sa datuje odo dňa 12.01. 2011 si neuplatnil v rámci predbežného prerokovania nároku a teda nespĺňa ani osobitný predpoklad na rozhodnutie vo veci, a to uplatnenie nároku. Do dnešného dňa nebola zo strany žalobcov preukázaná príčinná súvislosť medzi danosťou nároku a samotnou škodovou udalosťou a má zato, že nespĺnili ani osobitné predpoklady na uplatnenie nároku, keďže túto časť žalobného nároku po 12.01. 2011 neriešili cestou tzv. predbežného prerokovania nároku pred žalovaným. Zároveň vzniesol námietku premlčania aj k nárokom predstavujúcim uplatnený nárok od 13.01. 2011 až po 16.02. 2015 v zmysle ZP č. 52/2018 a to z dôvodu, že žalobca tento nárok špecifikoval a odôvodnil až v podaní dňa 26.03. 2018, čo bolo po uplynutí premlčacích lehôt na uplatnenie náhrady škody. Žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

20. Podľa § 3 ods. 1, 2, zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci 1)Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a)nezákonným rozhodnutím, b)nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c)rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d)nesprávnym úradným postupom. 2)Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

21. Podľa § 5 ods. 1/ zák.č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

22. Podľa § 6 ods. 1/ zák.č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

23. Právnu úpravu náhrady škody je vo všeobecnosti potrebné charakterizovať tým, že základným predpokladom zodpovednosti za škodu je existencia zodpovednostného vzťahu, ktorý je daný -

existenciou oprávneného a zodpovedného subjektu - existenciou právnej úpravy spájajúcej správanie daného subjektu so zodpovednosťou - naplnenie ďalších predpokladov vyžadovaných právnou úpravou.

24. Zákon č. 514/3003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zavinil. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, preto treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená. Uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Cdo 20/2009 z 30. mája 2011 uvádza, že zákonnosť či nezákonnosť rozhodnutia vo všeobecnosti je otázkou súladu rozhodnutia s objektívnym právom. Tak rozhodnutie, ktoré bolo zrušené z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, z dôvodu nesprávne alebo nedostatočne zisteného skutkového stavu ako i z dôvodu vady konania je nezákonné a za splnenia ostatných zákonných podmienok môže zakladať zodpovednosť štátu za škodu, ktorá prípadne z takéhoto rozhodnutia vznikla účastníkovi. Aj napriek tomu, že pojem nezákonné rozhodnutie nie je v zákone definovaný, je však možné konštatovať, že pod nezákonným rozhodnutím sa dá rozumieť akékoľvek rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky, alebo záväzkami Slovenskej republiky, vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná a bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. Pokiaľ príslušný orgán určité rozhodnutie zrušil z dôvodov uvedených v odôvodnení rozhodnutia, je možné uzavrieť, že sa tak mohlo stať jedine z dôvodu jeho rozporu s platnými právnymi predpismi, a teda z dôvodu jeho nezákonnosti.

25. Súd sa zaoberal námietkou premlčania vznesenou právnou zástupkyňou intervenienta pričom zistil, že nárok žalobcov v zmysle jej vznesenej námietky premlčania nie je premlčaný, teda námietka dôvodná nie je.

26. Podľa § 106 ods. 1/ Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

27. V ustanovení § 106 sa využíva normatívny konštrukt kombinácie dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty a trojročnej objektívnej premlčacej lehoty. Pre vzťah týchto lehôt je charakteristické, že ich plynutie je komplementárne, t.z. že okamih, v ktorom mohol oprávnený subjekt uplatniť právo po prvýkrát, sa zásadne definuje momentom nadobudnutia subjektívnej vedomosti oprávnenej osoby. Od tohto okamihu začína plynúť dvojročná premlčacia lehota na uplatnenie práva na súde. Táto subjektívna premlčacia lehota však plynie v rámci lehoty objektívnej ustanovenej na tri roky. Objektívna premlčacia lehota začína plynúť od právnej udalosti zakladajúcej nárok oprávneného (poškodeného), v ktorom je v tomto prípade škodná udalosť. Z tohto vyplýva, že oprávnený subjekt môže uplatniť právo na náhradu škody najneskôr posledný deň objektívnej premlčacej lehoty. Zároveň sa však vyžaduje aj uplatnenie práva najneskôr posledný deň subjektívnej premlčacej lehoty.

28. Krajský súd v Košiciach vydal vo veci meritórny rozsudok č.k. 6S/13422/2010 -51 dňa 21.10.2010, ktorým zrušil napadnuté rozhodnutie Krajského stavebného úradu, ako aj rozhodnutie Mesta Rožňava č. XXXX/XXXX-XX-I. z 01.02. 2010 a vec vrátil Krajskému stavebnému úradu na ďalšie konanie. Predmetný rozsudok sa stal právoplatným dňa 12.01. 2011 a vykonateľným dňa 16.01. 2011. Túto skutočnosť považuje súd za rozhodujúcu pre plynutie premlčacích lehôt. Žalobcovia podali žalobu na súd dňa 31.01. 2012, teda ju podali v zákonnej objektívnej aj subjektívnej premlčacej lehote v zmysle § 106 ods. 1/ Občianskeho zákonníka.

29. S tvrdením právnej zástupkyne intervenienta, že žalobcovia si do dnešného dňa nespĺnili danosti osobných predpokladov na uplatnenie nároku a na náhradu škody o zodpovednosti podľa zákona č. 214/2003 Z.z. a nárok, ktorý sa datuje odo dňa 12.01. 2012 si neuplatnili v rámci predbežného prerokovania nárok a teda nespĺňajú ani osobitný predpoklad na rozhodnutie vo veci a to uplatnenie nároku, s tým súd súhlasí. Z dokazovania vyplýva, že dňa 01.07. 2011 podali žalobcovia na Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 513/2013 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Dňa 19.08. 2011 vo veci bolo vydané nové rozhodnutie Mesta Rožňava č.

XXXX/XXXX-XX-M., ktorým bola opätovne dodatočne povolená stavba „Penzión na M. H. Č.. X E. - prístavba“. Žalobcovia proti tomuto rozhodnutiu podali na Krajskom stavebnom úrade odvolanie, pričom dňa 12.01. 2012 Krajský stavebný úrad rozhodol o tomto odvolaní tak, že rozhodnutie stavebného úradu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

30. Podľa § 391 ods. 2/ CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

31. Podľa § 391 ods. 3/ CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať.

32. Podľa článku 8 C.s.p., strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

33. Podľa § 149 C.s.p., prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

34. Základnou procesnou povinnosťou sporových strán je povinnosť uviesť skutkové tvrdenia podstatné pre rozhodnutie vo veci a povinnosť označiť a doložiť dôkazy na preukázanie týchto tvrdení. Žalobca je povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú jeho porušené alebo ohrozené právo alebo právom chránený záujem a žalovaný je povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. Dokazovať je povinný každý, kto v spore niečo tvrdí.

35. Podľa § 151 ods. 1 a 2 C.s.p., skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

36. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že skutkové tvrdenie sa považuje za nesporné, ak protistrana vyhlási, že je pravdivé, alebo ak sa aplikuje právna domnienka uvedená v uvedenom ustanovení, podľa ktorej platí, že skutkové tvrdenie je nesporné, ak ho protistrana nepoprela vôbec alebo ak ho síce poprela, ale neúčinne. Pre popretie skutkových tvrdení platia rovnaké požiadavky ako pre predkladanie skutkových tvrdení, to znamená, že strana musí nielen popierať tvrdenia protistrany, ale musí uviesť vlastné tvrdenia a tieto musí preukázať, resp. predložiť alebo navrhnúť dôkazy na preukázanie týchto svojich tvrdení, inak sa takéto popretie považuje za neúčinné.

37. Súd zamietol žalobu žalobcov najmä z toho dôvodu, že zistil, že stavebníci P. L. a E. P.Ý. ešte v roku 2006 postavili bez stavebného povolenia svoju nepovolenú prístavbu do výšky 2,5 m. Prvýkrát tieto stavebníci podali žiadosť o dodatočné povolenie 30.12. 2008 bez potrebných dokladov, ktoré na výzvu stavebného úradu čiastočne doplňovali, potom sa viedlo stavebné konanie, pričom stavebný úrad dňa 25.08. 2009 vydal rozhodnutie o zastavení konania z dôvodu, že požadovanú svetlotechnickú štúdiu (prepracovanú projektovú dokumentáciu) stavebníci penziónu na Košickej ulici č. 1 v Rožňave nepredložili. Toto stavebné konanie bolo obnovené v roku 2010, kedy dňa 01.02. 2010 stavebný úrad vydal dodatočné povolenie stavby, teda to rozhodnutie, ktoré ako nezákonné bolo súdom zrušené. Žalobcovia svoj nárok proti žalovanému opierajú o nezákonné rozhodnutie, pričom však stavba na susednom pozemku bez stavebného povolenia stála predtým a to najmenej dva roky (pred požiadanim jej stavebníkov o dodatočné stavebné povolenie a až štyri roky pred vydaním rozhodnutia, ktoré ako nezákonné bolo zrušené). Nárok na ušlý zisk si pritom žalobcovia uplatňujú už od 01.07. 2006. Žalobcovia teda v konaní nepreukázali, že od ukončenia svojej stavby upustili v dôsledku už stojacej stavby stavebníkov L. R. P. (najmenej do výšky 2,5 m), alebo na základe iných skutočností, ktoré súvisia s postupom stavebného úradu. Nárok si žalobcovia na náhradu škody voči žalovanému žalobcovia uplatňujú pre nezákonné rozhodnutie. Žalobcovia teda nepreukázali príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a tvrdenou škodou. Súdu z dokazovania vyplýva, že žalobcovia upustili od dostavby svojej stavby najmä kvôli konkurencii v podnikaní, čo však nemôže spôsobovať dôvodnosť nároku žalobcov voči žalovanému.

38. Podľa Uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 M Cdo 16/2012: „Príčinná súvislosť (kauzálny nexus) je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak protiprávne konanie a vznik škody sú v logickom slede, a teda ak protiprávne konanie škodcu bolo príčinou a vznik škody následkom tejto príčiny. Vzťah príčiny a následku musí byť bezprostredný (priamy); príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Musí byť teda doložené, že nebyť protiprávneho konania (opomenutia) škodcu, škodlivý následok by nenastal. Ak príčinou škody je iná skutočnosť (napr. porušenie zmluvnej povinnosti samotným poškodeným), zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti medzi určitým protiprávnym konaním a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou. Pri riešení otázky príčinnej súvislosti je právnym posúdením veci vymedzenie, medzi akou ujmou (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie zodpovednosti za škodu má preto určujúci význam, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je požadovaná náhrada. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmou poškodeného (ak vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne), sa príčinná súvislosť zisťuje.“

39. Podľa Rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 129/2008 zo dňa 30.07.2009: „Konečne, ani vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom a škodou zákon č. 58/1969 Zb. nevysvetľuje. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (porovnaj R 21/1992). Príčinou vzniku škody nie je skutočnosť, ktorá je už sama následkom (porovnaj R 7/1979). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu.“

40. Podľa Rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 130/2010: „Príčinnú súvislosť nemožno zamieňať za súvislosť časovú (Rc 7 /1992). O vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) ide vtedy, ak je medzi protiprávnym konaním škodcu a vznikom škody vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nevznikne. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti je treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala a je rozhodujúca iba vecná súvislosť príčiny a následku.“

41. Podľa Rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo 292/2006: „Atribútom príčinnej súvislosti je „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný.“

42. Podľa Rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 Cdo 89/2011 zo dňa 31.07.2012 a Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 M Cdo 11/2010 zo dňa 31.01.2012: „Príčinná súvislosť (kauzálny nexus) ako jeden zo základných predpokladov zodpovednosti za škodu vyžaduje, aby protiprávne konanie a vznik škody boli v logickom slede (nexus = spojenie, súvislosť, sled), teda aby protiprávne konanie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha (test *conditio sine qua non* spoločný pre takmer všetky právne systémy Európskej únie), či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Ak by tomu tak bolo, príčinná

súvislosť by daná nebola. Podľa teórie tzv. adekvátnej príčinnej súvislosti, príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu.“

43. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že nárok na náhradu ušlého zisku bol uplatnený nesprávne a to z dôvodu, že nikdy neboli splnené predpoklady na jeho dosahovanie, žalobcovia neprevádzkovali penzión, ktorý by im generoval zisk, nemali dokonca ani postavenú stavbu, v ktorej by takýto penzión prevádzkovali. Za takýchto okolností nemožno hovoriť o skutočnom ušlom zisku. V zaužívanej rozhodovacej praxe v prípade ušlého zisku musí ísť o ujmu už na stalú a nie o ujmu, ktorý by mohla vzniknúť v budúcnosti. Rovnaký odborný názor zdieľa aj odborná literatúra. Nie je daná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a domnelým ušlým ziskom, toto je poprené skutočnosťou, že žalobcovia odvádzajú svoj nárok na ušlý zisk od nezákonného rozhodnutia z roku 2010, avšak ušlý zisk si uplatňujú už od roku 2006. Na túto nelogickosť poukázal aj KS v Košiciach vo svojom uznesení, v ktorom spochybnil existenciu príčinnej súvislosti. Atribútom príčinnej súvislosti je priamosť. Ušlý zisk, ktorý z časového hľadiska predchádza vydaniu nezákonného rozhodnutia musel byť v rozhodnom období vyvolaný inou príčinou, ako je nezákonné rozhodnutie. Nezákonné rozhodnutie sa netýkalo stavby žalobcov. Realizácia stavby žalobcov nebola zakázaná nezákonným rozhodnutím. Naopak, v konaní bolo preukázané, že žalobcovia nestavali, lebo vyčkávali, ako sa vyvinie susedná stavba. Za takýchto okolností nemožno konštatovať ani časovú ani vecnú súvislosť. Ak mali žalobcovia podozrenie, že susedia zasiahnu svojou stavbou do ich práv, mohli sa t.č. obrátiť na orgány ochrany práva. Zavinenie vzniku ušlého zisku však nemožno pripísať žalovanému. Možno teda konštatovať, že v posudzovanej veci neboli naplnené zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za ušlý zisk.

44. V konaní nebola preukázaná skutočnosť, že by žalobcovia skutočne disponovali finančnými prostriedkami na stavbu penziónu. Nie je vylúčené, že žalobcovia upustili od stavby penziónu práve z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov na jeho stavbu. Žalobcovia rovnako nepreukázali existenciu zmlúv so stavebnými spoločnosťami, ktoré sa mali podieľať na stavbe penziónu. Ak by žalobcovia skutočne disponovali finančnými prostriedkami na stavbu penziónu a jeho vybavenie, mohli ho postaviť s takými zmenami v projektovej dokumentácii, ktorá by sa vysporiadala s nedostatkom prístupu svetla. Prípadne mohli prehodnotiť svoj podnikateľský zámer a postaviť nebytové priestory (napríklad kancelárie), z ktorých prenájmu mohli mať zisk. Žalobcovia nepreukázali, že skutočne disponovali finančnými prostriedkami na stavbu penziónu a jeho vybavenie. Rozhodnutie žalobcov nezačať stavbu bolo vyvolané najmä stratou atraktivity zamýšľaného podnikateľského zámeru, keďže aj susedná stavba mala byť tiež penziónom a s ohľadom na výhodnejšiu polohu a väčšiu dispozíciu mala lepšie predpoklady na úspech v konkurenčnom boji. Rovnako nie sú vylúčené ani iné faktory, ako napríklad nedostatok finančných prostriedkov na uskutočnenie stavby. K prerušeniu stavby došlo z dôvodu rozhodnutia samotných žalobcov, keďže pokračovanie v realizácii podnikateľského plánu sa pre nich stalo neatraktívne. Realizácia stavby žalobcov nebola zakázaná nezákonným rozhodnutím. Nezákonné rozhodnutie nebránilo žalobcom uskutočniť zamýšľanú stavbu podľa pôvodného projektu, alebo hoci aj so zmenami v projekte, ktoré by viedli k zlepšeniu prístupu denného svetla. Atribútom príčinnej súvislosti je „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba „sprostredkovaný“. Súdu vyplynulo z dokazovania, že bezprostrednou príčinou, ktorá mala za následok nedokončenie stavby, je rozhodnutie samotných žalobcov a práve tento dôvod má povahu bezprostrednej príčiny nedokončenia stavby. Za takých okolností nemožno konštatovať ani vecnú ani časovú príčinnú súvislosť s nezákonným rozhodnutím. Žalobcovia odvádzajú svoj nárok na náhradu škody (a súčasne tento nárok predbežne prejednali) z titulu nezákonného rozhodnutia Mesta Rožňava č. XXXX/XXXX-XX-I. zo dňa 01.02.2010, ktoré bolo zrušené rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21.10.2010. Žalobcovia si uplatňujú nárok na náhradu škody v podobe ušlého zisku za obdobie od 01.07.2006 do 12.01.2011. Domnelá škoda v podobe ušlého zisku, ktorú si žalobcovia uplatňujú za obdobie pred vydaním nezákonného rozhodnutia (t. j. od 01.07.2006 do 31.01.2010), nemá príčinnú súvislosť s nezákonným rozhodnutím. Škoda, ktorá z časového hľadiska predchádza vydaniu nezákonného rozhodnutia, musela byť logicky vyvolaná inou príčinou, ako je nezákonné rozhodnutie. Tou príčinou je svojvoľné rozhodnutie žalobcov nezačať s výstavbou penziónu. Žalobcovia v tom čase predsa nemohli predpokladať vydanie nezákonného rozhodnutia. Ak mali žalobcovia v minulosti podozrenie, že počas obdobia od 01.07.2006 do vydania nezákonného rozhodnutia boli porušené ich práva, mali sa v tom čase domáhať ich ochrany. Súdu teda vyplynulo z dokazovania, že rozhodnutie žalobcov nerealizovať ich podnikateľský plán sa zrodilo pred vydaním nezákonného rozhodnutia a

bolo následkom počinania stavebníkov susedného penziónu (pána L. R. P.). Táto skutočnosť vyplýva aj zo samotnej výpovede žalobcov, ktorí tvrdili, že nestavali, lebo vyčkávali, ako sa vyvinie susedný konkurenčný projekt. Dá sa povedať, že rozhodnutie žalobcov nezačať stavbu bolo vyvolané stratou aktivity podnikateľského zámeru, resp. neistotou z daného výsledku tohto podnikateľského zámeru. Za týchto okolností je teda nemožné konštatovať príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, ktorú žalobcovia uplatňujú v tomto konaní.

45. Za tohto záveru má súd za to, že žalovaný vo veci náhrady škody, ktorá vznikla žalobcom výstavbou resp. dostavbou susedného penziónu nie je pasívne legitimovaný, teda žalobe súd vyhovieť nemôže.

46. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že strana sporu sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (napr. I. ÚS 188/06). Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo dňa 3.12.2015 pod R 2/2016 zjednocujúce stanovisko, podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. Uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016 predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém.“

47. O trovách súd rozhodol podľa § 255 ods. 1/ CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaný aj intervenient mali vo veci plný úspech, súd im priznal plnú náhradu trov konania voči žalobcom, ktorí vo veci úspech nemali.

48. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní od doručenia rozsudku, ktoré sa podáva na Okresnom súd Rožňava a o odvolaní rozhodne Krajský súd v Košiciach.

Podľa ustanovenia § 363 C. s. p. v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Podľa § 364 C. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Podľa § 365 C. s. p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa odseku 2 citovaného § odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Podľa odseku 3 citovaného § odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 125 ods. 1,2,3 C. s. p. podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. (2) Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie

podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. (3) Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (č. 233/1995 Z. z. - Exekučného poriadku).